

ΜΟΥΣΙΚΗ

Με Μότσαρτ
και Μπραμς
στις φυλακές

● 48

Ο ΜΟΤΣΑΡΤ ΜΠΗΚΕ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΔΙΑΒΑΤΩΝ

«Χειροκροτούσαν μέσα από τα κάγκελα»

Οι μουσικοί της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης εκτέλεσαν έργα Μότσαρτ, Μπραμς, Στράους και άλλων κορυφαίων συνθετών στο προαύλιο των φυλακών

Μια διαφορετική συναυλία έδωσε η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης στο σωφρονιστικό κατάστημα, με τους κρατούμενους που προσήλθαν διστακτικά στην αρχή, να χειροκροτούν με θέρμη

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΜΑΡΙΑ ΡΙΤΖΑΛΕΟΥ
ritzal@pegasus.gr

Ο Μότσαρτ... μπήκε στις φυλακές Διαβατών Θεσσαλονίκης. Μια διαφορετική συναυλία, με ιδιαίτερο κοινό, έδωσε η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης στο σωφρονιστικό κατάστημα των Διαβατών. Οι κρατούμενοι προσήλθαν διστακτικά στην αρχή, αλλά έδειξαν να την απολαμβάνουν και στο τέλος χειροκρότησαν με θέρμη. Το προαύλιο του 3ου Σχολείου Δεύτερης Ευκαιρίας Θεσσαλονίκης είχε... στολιστεί αναλόγως με καρέκλες δίπλα στους τοίχους, ενώ δεν υπήρχαν... επίσημοι.

Οι μουσικοί της ΚΟΘ εκτέλεσαν έργα Μότσαρτ, Μπραμς και Στράους και άλλων κορυφαίων συνθετών και στα ενδιάμεσα μέρη ο Χρήστος Βλάχος, μουσικός στη βιόλα, έκανε μια μικρή εισαγωγή για το τι θα ακολουθούσε.

Παράλληλα, ζήτησε από το κοινό να κλείσουν τα μάτια και να απολαύσουν τη στιγμή. Και παρότι εκείνοι δεν μπορούσαν να αντιληφθούν τι ήθελε να τους πει, άκουγαν χωρίς

να κάνουν φασαρία και στο τέλος χειροκροτούσαν ζωηρά.

«Ήταν μια πρωτόγνωρη εμπειρία για όλους μας, για τους μουσικούς που βρεθήκαμε σε αυτόν τον χώρο και για τους κρατούμενους που είχαν μια μικρή απόδραση από τη μονότονη καθημερινότητα. Το πρόγραμμα ήταν ανάλαφρο, δεν είχε τίποτα... τραγικό και απαισιόδοξο. Επιλέξαμε κομμάτια χαρούμενα, γρήγορα, λίγο-πολύ γνωστά που ακούγονται ευχάριστα. Ούτε το μέρος, ούτε η ώρα προβλέπονταν για κάτι πιο δύσκολο», λέει στο «Εθνος» ο μάεστρος Θανάσης Σουργκούνης.

Η συναυλία της ΚΟΘ διοργανώθηκε με τη συνεργασία της Μονάδας Συμβουλευτικής Κρατούμενων Θεσσαλονίκης του ΚΕΘΕΑ ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ, στο πλαίσιο του προγράμματος συναυλιών σε ιδρύματα και νοσοκομεία, που υλοποιείται με τη δωρεά του Ιδρύματος Σταύρου Νιάρχου.

Στην έναρξη της εκδήλωσης μια ομάδα κρατούμενων, που παρακολουθούν το πρόγραμμα συμβουλευτικής του ΚΕΘΕΑ, διάβασαν μηνύματα κατά των ναρκωτικών και των εξαρτήσεων, ενώ ο υπεύθυνος του προγράμματος,

Χρήστος Βέππας, έκανε γνωστό ότι στις φυλακές Διαβατών θα λειτουργήσει τους επόμενους μήνες η πρώτη θεραπευτική κοινότητα του ΚΕΘΕΑ. Θα είναι σε χωριστή πτέρυγα και θα φιλοξενεί εξαρτημένους κρατούμενους που θα παρακολουθούν το πρόγραμμα απεξάρτησης.

«Υπήρξαν συγκινητικές στιγμές. Πολλοί κρατούμενοι δεν είχαν προαυλισμό και παρακολουθούσαν τη συναυλία από τα κελιά τους. Είναι μοναδικό το συναίσθημα να βλέπει κανείς δυο χέρια να βγαίνουν από τα κάγκελα και να χειροκροτούν με ζέση. Αυτό το χειροκρότημα ήταν πιο δυνατό από όλα», σημειώνει ο Θ. Σουργκούνης.

Η συναυλία ξεκίνησε με την «Εισαγωγή» από την όπερα Απαγωγή από το Σεράι και τη Συμφωνία αρ. 40 σε σολ ελάσσονα, μέρος Α' (Molto Allegro) του Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ, τον Ουγγρικό χορό αρ. 5 του Γιόχανες Μπραμς, τη Δωδεκανησιακή Σουίτα αρ. 1 μέρος Ε' (Andantino quasi parlando) και μέρος ΣΤ'

(Andante lento-Allegro vivo ma non troppo) του Γιάννη Κωνσταντινίδη, το «Intermezzo» και το «Les Toreadors» από τη «Σουίτα αρ. 1» της όπερας Κάρμεν του Ζορζ Μπιζέ και το έργο Πιτσιάτο Πόλκα των Γιόχαν και Τζόζεφ Στράους.

Ο ήλιος έκαιγε και οι καρέκλες είχαν τοποθετηθεί περιμετρικά του ψηλού μαντρότοιχου, με το πυκνό συρματόπλεγμα να κρύβει τη θέα στον ουρανό και να θυμίζει πως εκεί είναι κάτι άλλο από μια απλή αυλή.

Οι κρατούμενοι βρήκαν ευκαιρία να πουν στη βουλευτή Α' Θεσσαλονίκης του Ποταμιού, Χριστίνα Ταχιάου, η οποία χαιρέτισε την εκδήλωση, πως είναι 600 άτομα σε έναν χώρο που μπορεί να φιλοξενήσει λιγότερους από τους μισούς και μοιράζονται 10 άτομα το ίδιο κελί, που μετά δυσκολίας χωράει 5-6 και τώρα το καλοκαίρι οι συνθήκες κράτησης είναι εξαιρετικά δύσκολες.

Οι μουσικοί δεν είχαν άγχος, αντίθετα αγχωμένος ήταν -στην αρχή τουλάχιστον- ο διευθυντής της φυλακής, Τάσος Παπαδόπουλος, αλλά η αντίδραση των κρατούμενων τον αποζημίωσε στο τέλος. Όλοι χειροκρότησαν για αρκετή ώρα όρθιοι και πολλοί πλησίασαν τους μουσικούς, ζητώντας να ξαναπάνε με περισσότερα κομμάτια.

Δεν έλειψαν κι εκείνοι που σιγοψιθύριζαν κάποιους σκοπούς, την ώρα που αποχωρούσαν και έκλεινε πίσω τους η βαριά σιδερένια πόρτα που σφραγίζει τα κελιά... και την καθημερινότητά τους.